

15de zondag door jaar A

Mt. 13, 1-23

Om de parabel van vandaag een beetje te kunnen plaatsen, moet ge weten in welke omstandigheden Jezus hem verteld heeft. De leerlingen waren blij uitgetrokken om het Evangelie te gaan verkondigen, maar na een tijdje kwamen ze diep ontgoocheld terug: ze botsten op grote onverschilligheid en afwijzing. In feite gebeurde hun hetzelfde als wat Jezus ook overkwam: na de begeesting van het eerste moment haakten velen af of ze wilden vooral wonderen zien. Ook Jezus ontmoette tegenstand en onverschilligheid. Die situatie riep bij de leerlingen vragen op: loont het wel de moeite, wat heeft het voor nut, zijn we niet aan een dood paard aan het trekken? Allemaal vragen die de ontmoediging alleen maar in de hand werken.

Wij kennen dat gevoel van de leerlingen heel goed, want we zitten vaak in hetzelfde bootje: de momenten dat we alleen maar de stenen en de distels op de akker opmerken, en er geen toekomst of doel meer in zicht is. Ouders hebben zich zoveel moeite getroost om hun kinderen een goede christelijke opvoeding te geven, en dan zien ze met lede ogen hoe hun kinderen hun eigen wegen gaan, los van de Kerk en het geloof. Is dan alles tevergeefs geweest? Op de akker van anderen zien we hetzelfde. Catecheten die zich verheugen in de begeesting van de 1ste communicantjes, en dan... zien we ze nooit meer terug. Of ze zijn maanden op een serieuze manier met de vormelingen bezig geweest, en wat blijkt? Dat vormsel was het “grote afscheid” van de Kerk. Allemaal tevergeefs. Waarom dan al die moeite doen? Hebben we ergens een fout gemaakt? Heeft het zaad z'n groeikracht verloren? Het zijn van die momenten dat ge als pastoor de verleiding voelt om te denken: “Lieve Heer, kunt ge mij geen andere akker geven? Eentje met wat minder stenen en distels? Liefs ook nog eentje met een wijngaard erbij ergens in Zuid-Italië: zo ‘n klein dorpje waar iedereen nog gewoon katholiek is...”

Het is voor die gevallen dat Jezus ons op een paar belangrijke dingen wijst. Op de eerste plaats: voor God is de akker van deze wereld goed genoeg geweest om zijn Woord te zaaien. Waarom zou hij dat voor ons dan niet zijn? Jezus zegt daarbij niet dat er geen diepe ontgoochelingen kunnen komen, maar is dat een reden om te zeggen: “dan zaai ik maar niet meer?” Er is een deel dat geen vrucht lijkt te dragen, soms zelfs een groot deel: dat klopt. En dat is niet prettig om te merken, dat klopt ook. Maar verlies daardoor niet het oog voor datgene wat wél vruchten draagt. Heb op dat vlak ook geduld: het is niet omdat ge de vruchten niet direct ziet, dat uw werk zonder gevolgen is. Wie kan pijlen wat het vanbinnen met mensen doet? Bovendien: onvolmaakt werk, zoals van die zaaier, betekent toch niet dat het ook nutteloos of waardeloos werk is?

Sinds het Concilie hebben veel mensen van alles geprobeerd om het Evangelie bij de tijd te brengen, in de eerlijke veronderstelling dat de kwaliteit van het zaad aanpassing behoefde. Maar de parabel zegt ons eigenlijk: daar zit het

probleem niet. Kijk eerder eens naar de zaaier, naar uzelf. Want uiteindelijk noemt Jezus zichzelf de zaaier, en vertrouwt Hij die taak toe aan zijn leerlingen: zij zijn het die nu verder moeten zaaien. En dan komen we bij de vraag die eigenlijk vooraf moet gaan aan het mopperen over het zaad of de oogst: wat doe ik er zelf aan? Op welke manier leg ik zelf getuigenis af van mijn geloof om ook anderen tot dat geloof te brengen? Het zaad is wel goed, maar het moet gezaaid worden.

In plaats van een analyse van het zaaigoed, vraagt dit Evangelie eerder een bodemanalyse, te beginnen met de bodem van ons eigen hart. En misschien dat we dan wel moeten vaststellen dat we eerst zelf nog wat stenen en distels op te ruimen hebben voor we aan het grote werk op de akker van een ander kunnen beginnen. Amen.

Johan Goris, pastoor